

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Consiglio di Stato, wydanego dnia 6 kwietnia 2004 r., w sprawie A.T.I. E.A.C. srl, Viaggi di Maio s.n.c. i E.A.C. srl. (w imieniu własnym) przeciwko A.C.T.V. Venezia spa, Provincia di Venezia, Comune do Venezia oraz A.T.I. La Linea spa CSSA

(Sprawa C-331/04)

(2004/C 239/08)

Dnia 29 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Consiglio di Stato (Włochy) wydanego dnia 6 kwietnia 2004 r. w sprawie A.T.I. E.A.C. srl i Viaggi di Maio s.n.c. i E.A.C. srl (w imieniu własnym) przeciwko A.C.T.V. Venezia spa, Provincia di Venezia, Comune do Venezia oraz A.T.I. La Linea spa CSSA

Consiglio di Stato, działający w charakterze organu sądowego, zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„Czy właściwą jest wykładnia przepisu art. 34 dyrektywy WE nr 93/38⁽¹⁾ (czy też analogicznego przepisu art. 36 dyrektywy WE nr 92/50⁽²⁾) jako norm elastycznych w ten sposób, iż pozwalają one zamawiającemu, w przypadku udzielenia zamówienia metodą najbardziej korzystnej oferty, na ustalanie kryteriów w sposób ogólny w ogłoszeniu lub specyfikacji istotnych warunków, pozwalając następnie komisji konkursowej na ewentualne dookreślenie lub dodanie owych kryteriów w przypadkach, gdy jest to konieczne - pod warunkiem, iż tego typu dookreślenie lub dodanie następuje przed otwarciem kopert zawierających oferty oraz nie ma charakteru innowacyjnego w stosunku do kryteriów ustalonych w ogłoszeniu o przetargu - czy też, przeciwnie, przepis ten należy interpretować jako sztywną normę, która nakłada na zamawiającego obowiązek szczegółowego określenia kryteriów udzielania zamówienia w ogłoszeniu o przetargu lub w specyfikacji istotnych warunków, a w każdym razie przed wstępną selekcją lub zaproszeniem i wyklucza jakkolwiek interwencję komisji konkursowej poprzez dookreślanie lub dodawanie owych kryteriów czy też poprzez dodawanie paragrafów lub podpunktów, albowiem z powodów przejrzystości wszelkie określenie kryteriów udzielania zamówienia powinno być zawarte w ogłoszeniu o przetargu lub w specyfikacji istotnych warunków.

Czy ostatecznie w świetle prawa wspólnotowego jest zgodny z prawem tradycyjny sposób interpretacji, ustalony w orzecznictwie Consiglio di Stato, pozwalający na integracyjną interwencję komisji konkursowej w zakresie kryteriów przed otwarciem kopert zawierających oferty.

Czy w świetle takiej normy prawnej interpretowanej w sposób elastyczny w świetle przysłowka »możliwie« jest zgodne z prawem wydawanie przez zamawiającego regulaminu przetargu, który w przedmiocie danego kryterium udzielania przetargu (w tym przypadku środków organizacyjnych i pomocniczych) przewiduje przyznawanie przez zamawiającego punktów, nie podlegających kontroli, w odniesieniu do całej skomplikowanej serii kryteriów, których gradacja nie jest przewidziana w ogłoszeniu o przetargu, co w tym zakresie prowadzi do tego, iż jest ono w części nieokreślone, czy też mimo wszystko przepis ten narzuca zasadę numerus clausus w zakresie formułowania

kryteriów, która jest niekompatybilna z brakiem gradacji kryteriów w ogłoszeniu i czy w obliczu owego przepisu - w przypadku zgodności owej hipotezy z prawem, w wyniku uznania elastycznego charakteru przepisu i braku obowiązku gradacji wszystkich elementów, w braku wyrażonego nadania komisji uprawnień w ogłoszeniu - dopuszczalna jest interwencja dookreślająco-uzupełniająca komisji (przekładająca się po prostu na przyznawanie autonomicznego znaczenia i ciężaru każdemu poszczególnemu elementowi, którego wymagało ogłoszenie, za pomocą przyznawania maksymalnie 25 punktów łącznie), czy też należy dokonać dosłownego stosowania regulaminu przetargu, przyznając punkty na podstawie kompleksowej oceny różnych złożonych elementów objętych ustawą szczególną.

Czy mimo wszystko jest zgodne z prawem w świetle tego przepisu przyznanie komisji konkursowej - której zadaniem jest ocena ofert, bez względu na sposób sformułowania ogłoszenia, w procesie udzielania zamówienia na podstawie oferty najbardziej korzystnej ekonomicznie, lecz jedynie w obliczu złożoności elementów będących przedmiotem oceny - co do zasady uprawnień do ogólnego jednostronnego ograniczenia własnego działania poprzez wyszczególnienie parametrów stosowania kryteriów ustalonych w ogłoszeniu o przetargu oraz czy takie uprawnienie komisji może być wykonywane poprzez dodawanie paragrafów i podpunktów czy też po prostu poprzez uzupełnianie o bardziej szczegółowe kryteria stosowania kryteriów ustalonych co do zasady w ogłoszeniu o przetargu lub w specyfikacji istotnych warunków przetargu, oczywiście przed przejściem do otwierania kopert.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 84.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1.”

Skarga wniesiona dnia 15 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-256/04)

(2004/C 239/09)

Dnia 15 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Arnauda Bordesę i Minasa Konstantinidisa, ze służby prawnej Komisji.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom które na niej ciążyły na mocy dyrektywy Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń⁽¹⁾ poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 31 października 2002 r.

(¹) Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 5

Skarga wniesiona dnia 28 czerwca 2004 r. przez Rzeczpospolitą Polską przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-273/04)

(2004/C 239/10)

Dnia 28 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej sporządzona przez Rzeczpospolitą Polską reprezentowaną przez pana Jarosława Pietrasa.

Rzeczpospolita Polska wnosi do Trybunału o:

- 1) orzeczenie przez Trybunał Sprawiedliwości o nieważności art. 1 pkt 5 decyzji Rady nr 2004/281/WE z dnia 22 marca 2004 r. w sprawie dostosowania Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, w następstwie wspólnej polityki rolnej (¹),
- 2) Rzeczpospolita Polska wnosi równocześnie o:
 - rozpoznanie sprawy w języku polskim,
 - rozpoznanie sprawy w składzie Wielkiej Izby,
 - obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa, iż przepis art. 23 Aktu Przystąpienia, interpretowany zgodnie z zasadami wykładni umów międzynarodowych, jak również zgodnie z zasadami wykładni prawa wspólnotowego, nie daje podstawy prawnej do przyjęcia środków określonych w art. 1 pkt 5 decyzji nr 2004/281/WE, polegających na rozszerzeniu niepełnego wymiaru płatności na nowe płatności bezpośrednie.

Zaskarżony środek nie stanowi dostosowania Aktu Przystąpienia do zmian wspólnej polityki rolnej, lecz istotną zmianę określonych w tym Akcie warunków przystąpienia, niekorzystną dla Rzeczypospolitej Polskiej oraz producentów rolnych działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zaskarżony środek nie jest środkiem niezbędnym w wyniku zmiany reguł wspólnotowych. W konsekwencji, według Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, Rada Unii Europejskiej nie miała kompetencji do rozszerzenia niepełnego wymiaru płatności w drodze decyzji przyjętej na podstawie art. 23 Aktu Przystąpienia. Wprowadzając zaskarżony środek, Rada Unii Europejskiej naruszyła przepis art. 23 Aktu Przystąpienia.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej twierdzi ponadto, że zaskarżony środek jest sprzeczny z celem Traktatu o Przystąpieniu, jakim jest pełne objęcie nowych Państw Członkowskich prawami i obowiązkami wynikającymi z członkostwa w Unii Europejskiej oraz narusza zasadę niedyskryminacji, wyrażoną w art. 12 i art. 34 ust. 2 drugi akapit Traktatu WE. Traktat o Przystąpieniu przyjął zasadę przystąpienia nowych Państw Członkowskich na równych prawach, a więc z poszanowaniem podstawowej zasady niedyskryminacji i równego traktowania producentów ze Wspólnoty Piętnastu Państw i z nowych Państw Członkowskich. Ta podstawowa zasada doznawała ograniczeń jedynie w przypadku enumeratywnie wymienionych instrumentów wsparcia producentów rolnych. Zaskarżony środek wprowadza natomiast odmienną zasadę o charakterze dyskryminacyjnym, zgodnie z którą wszystkie płatności bezpośrednie, obecne i przyszłe, będą przyznawane na nierównych zasadach wynikających z mechanizmu stopniowego wprowadzania. W konsekwencji zaskarżony środek prowadzi do nieokreślonego, niepewnego zakresu odstępstw od zasady niedyskryminacji i równego traktowania.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa również, iż zaskarżony środek, poprzez przyjęcie jako zasady rozwiązań, które w Traktacie o Przystąpieniu miały charakter wyjątkowy, podważa osiągnięty kompromis negocjacyjny i stanowi naruszenie zasady dobrej wiary. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej twierdzi, iż od początku negocjacji akcesyjnych uznawał mechanizm stopniowego wprowadzania jako rozwiązanie o charakterze wyjątkowym, obejmujące jedynie enumeratywnie wymienione instrumenty wsparcia, nie zaś jako zasadę wspierania dochodów rolniczych na Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

(¹) Dz.U. L 93 z 30.3.2004, str. 1.